

РЕШЕНИЕ

№ 2638

гр. София, 19.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 56 състав,
в публично заседание на 27.03.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Ситнилска

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **5550** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда чл. 203 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс във връзка с чл. 1, ал. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).

Образувано е по исковата молба на Л. К. С. против Агенцията за социално подпомагане, с която се претендират неимуществени вреди в размер на 10 000 лева, произтичащи от отмяната на заповед № ЗСП/Д-С-КС/1806 от 16.09.2022 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село с решение №1891/23.03.2023 г., постановено по адм.д. № 11617/2022 г. по описа на Административен съд София-град.

В депозирания по делото отговор на разпореждане от 27.06.2023 г. ищецът конкретизира обстоятелствата, на които се основава исковата му претенция, като посочва, че ответникът не изпълнява правилно решение №1891/23.03.2023 г., постановено по адм.д. № 11617/2022 г. по описа на Административен съд София-град, като по този начин е лишен незаконно и неправомерно от еднократна помощ за отопление, въпреки представените от него доказателства. Посочва се, че административният орган не се е съобразил с мотивите на отменителното съдебно решение при изготвянето на нов социален доклад и при издаване на последващ административен акт. Конкретизира, че неимуществените вреди се състоят най - вече във влошено здраве, стрес, тревожност, постоянно главоболие, неспокоен сън, чувство на малоценност и др. Моли съда да постанови решение с което да уважи изцяло предявения иск за неимуществени вреди, ведно със законната лихва от 16.09.2022 г.

до окончателното изплащане на сумата. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът се явява лично, поддържа исковата молба и моли за уважаването ѝ.

Ответникът - Агенцията за социално подпомагане, чрез процесуалния си представител, оспорва иска, като неоснователен и недоказан. Обосновава съображения, че не е налице сочената на ищеца незаконосъобразна административна, в частност социална дейност. Посочва, че въз основа на молба-декларация, депозирана от Л. С. е издадена № ЗСП/Д-С-КС/1806 от 16.09.2022 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, с която, при спазване на предписанията на Наредба № РД 07-5/ 16.05.2008г., е отказано отпускането на целева помощ за отопление. Изтъква, че задължението за обезвреда по чл.4 от ЗОДОВ е по отношение на вредите, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, а за твърденията от С. неимуществени вреди не са ангажирани доказателства. Сочи, че в периода от декември 2020 г. до септември 2023 г. на ищеца ежесечно са предоставяни средства, с които той да посреща ежедневните си нужди. Подробни съображения за неоснователност на исковата претенция са изложени и в депозирания по делото писмен отговор.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на исковата претенция, като моли Съда да определи размер на обезщетението по справедливост.

Административен съд София-град, като взе предвид изложеното в исковата молба и представените по делото писмени доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Със заявление-декларация № ЗСП/Д-К-КС/1806 от 31.08.2022г., Л. С. заявява желание за отпускане на целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2022/2023г. При проверка редовността на заявлението е прието, че от външна страна същото отговаря за нормативните изисквания и подлежи на разглеждане по същество.

Със заповед № ЗСП/Д-С-КС/1806 от 16.09.2022г. на директор на дирекция „Социално подпомагане“-К. село е отказана на Л. С. целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2022/2023 г. на основание чл. 13, ал. 2 от Закона за социално подпомагане /ЗСП/, чл. 4, ал. 4 и чл. 3, ал. 3 във връзка с чл. 2, ал. 1 от Наредба № РД 07-5 от 16.05.2008г. за условията и реда за отпускане на целева помощ за отопление /Наредбата/. За да постанови отказ за предоставяне на заявената подкрепа ответника е посочил, че средномесечният доход на семейството на заявителя за периода от февруари 2022 г. до юли 2022 г., е в размер на 932,80лв., с което надвишава диференцирания доход за отопление от 408.00 лв. определен за лице с трайно намалена работоспособност 90 и над 90% и за съвместно живеещи съпрузи.

Заповедта е оспорена по съдебен ред. В Административен съд София-град е образувано адм. дело №11617/2022 г., по което е постановено решение № 1891/23.03.2023г., с което е отменена заповед № ЗСП/Д-С-КС/1806 от 16.09.2022г. на директор на дирекция „Социално подпомагане“ и заявлението на Л. С. е върнато на административния орган за ново произнасяне със задължителни указания по тълкуване и прилагане на закона. Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл. 13, ал. 7 от ЗСП, поради което е влязло в сила на 23.03.2023 г.

Като доказателство по делото за приети Експертно решение №1536 от

20.12.2017 г. от УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, видно от което на С. е определена оценка на работоспособност 67% т.н.р.; Експертно решение №0803 от 09.12.2020 г. от УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, видно от което на С. е определена оценка на работоспособност 98% т.н.р. без чужда помощ; Амбулаторен лист №000405 от 27.07.2021 г.; Лабораторни изследвания на кръвна захар (глюкоза) от 26.07.2021 г.; Експертно решение №90510 от 13.12.2023 г. от УМБАЛ „Св. Иван Рилски“ ЕАД, видно от което на С. е определена оценка на работоспособност 100% т.н.р. без чужда помощ; заповеди на директора на ДСП - К. село, с които на С. са отпуснати целеви помощи (л. 33-38 от делото), Разпечатки от Интегрираната информационна система на АСП, относно получени от ищеца плащания за периода 12.2020 г.-09.2023 г. (л.39-45 от делото).

Въз основа на така установеното от фактическа страна, настоящият съдебен състав обосновава следните правни изводи:

В чл. 204 от АПК са предвидени предпоставките, при които исковете за обезщетения за вреди причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия и бездействия на административни органи и длъжностни лица са допустими за разглеждане. Съгласно ал. 1 на чл. 204 от АПК, първата предпоставка за допустимост на иска, когато се претендира, че вредите са причинени от незаконосъобразен административен акт, е той да бъде отменен по съответния ред, т.е. изисква се предварителното установяване по предвидения от закона ред на незаконосъобразността на административния акт със съответен влязъл в сила акт – решение, преди да се пристъпи към производството по чл. 203 и следващите от АПК по претендирането на вреди. В конкретния случай, настоящият състав намира предявеният иск за обезвреда за ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ, доколкото същият произтича от отменен властнически акт - заповед № ЗСП/Д-С-КС/1806 от 16.09.2022г. на директор на дирекция „Социално подпомагане“- К. село, отменена с решение № 1891/23.03.2023г., постановено по адм. дело №11617/2022 г. по описа на Административен съд София- град.

Спазена е разпоредбата на чл. 205 от АПК, съгласно която искът се предявява срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая наказателното постановление е издадено от директора на ДСП-К. село, поради което пасивно легитимирана да отговаря по предявените иски с правно основание чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ е Агенцията за социално подпомагане, която е юридическо лице.

Разгледана по същество исквата молба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

В чл. 4 от ЗОДОВ е уреден материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към граждански закони (§ 1 от ЗР на ЗОДОВ). В този смисъл искът по глава XI от АПК се основава на фактическия състав на непозволеното увреждане и за да възникне право на обезщетение в хипотезата на чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, е необходимо кумулативното наличие на следните предпоставки:

1. незаконосъобразен акт /отменен по съответния ред, включително нищожен или оттеглен - чл. 204, ал. 3 от АПК/, или незаконосъобразно действие и/или бездействие на орган или длъжностно лице, при или по повод на административна дейност /което се установява от съда, пред които е предявен искът за обезщетение – чл. 204, ал. 4 от АПК/;

2. вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени ли неимуществени/;

3. причинна връзка между незаконосъобразния акт, действие и бездействие и настъпилия вредоносен резултат.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ, Държавата дължи обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането, независимо дали са причинени виновно от длъжностното лице. В този смисъл, тъй като отговорността на държавата се характеризира като обективна, безвиновна, вината не е елемент от фактическия състав на отговорността.

В случая претенцията за обезвреда произтича от административен акт - заповед № ЗСП/Д-С-КС/1806 от 16.09.2022 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село, с която е отказано на С. да бъде отпусната целева помощ за отопление с електроенергия за отоплителен сезон 2022/2023г., отменена с влязлото в сила на 23.03.2023 г. решение №1891/23.03.2023 г., постановено по адм.д. № 11617/2022 г. по описа на Административен съд София-град.

Неотнормирани към настоящото съдебно производство са доводите на ищеца, че административният орган не се е съобразил с мотивите на отменителното съдебно решение при изготвянето на нов социален доклад и при издаване на последващ административен акт. На първо място следва да се отбележи, че по принцип е недопустимо законосъобразността на този последващ административен акт да бъде преценявана в настоящото съдебно производство. На следващо място, по законосъобразността на издадената въз основа на решение №1891/23.03.2023 г., постановено по адм.д. № 11617/2022 г. по описа на Административен съд София-град заповед № ЗСП/д-С-К/106 от 07.04.2023 г. на директора на ДСП- К. село се е произнесъл съда с нарочно решение № 318/11.01.2024 г., постановено по адм. д. № 4682/2023 г. по описа на Административен съд София-град.

Следващата предпоставка за възникване на правото на обезщетение в хипотезата на чл. 1 от ЗОДОВ е наличието на вредоносен резултат, реално настъпили за ищеца вреди /имуществени или неимуществени/. В случая тази предпоставка не е налице.

Неимуществените вреди представляват засягане на честта, достойнството, доброто име на лицето в обществото, болките и страданията, които то е изживяло, както и всички други негативни преживявания в резултат на увреждането. Специалният закон не уточнява как се определя размерът на неимуществените вреди, поради което субсидиарно следва да се прилага гражданското законодателство и по-конкретно чл. 52 от ЗЗД, който дава възможност за определянето им по справедливост. Неимуществените вреди подлежат на доказване и не се предполагат, поради което ищецът не е освободен от задължението да докаже по безспорен начин, че е претърпял такива вреди. Те трябва да бъдат установени с конкретни доказателства по делото, а не с общи твърдения и термини, тъй като за всеки човек те са индивидуално определяеми и съдът не може да предполага тяхното наличие.

Настоящото производство е исково и като такова се провежда при диспозитивно начало, което обаче не изключва задължението на съда по чл. 170 от АПК за разпределяне на доказателствената тежест. В изпълнение на това задължение, с определение от 07.11.2020 г. съдът е дал конкретни указания на ищеца относно фактите и обстоятелства подлежащи на доказване от него, както и относно обстоятелствата, за които не представя доказателства. Аналогични указания са дадени и с протоколно определение от 31.01.2024 г.

Въпреки това, ищецът не ангажира доказателства, чрез които да се установи по безспорен начин изложените в исквата молба твърдения за претърпени

неимуществени вреди, изразяващи се в негативни преживявания, отразили се върху неговото здравословно и/или психично състояние, в резултат на отменената като незаконосъобразна заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ – К. село.

В правната доктрина се поддържат разнообразни виждания относно същността и обхвата на неимуществените вреди, разбирането, че те се отнасят до емоционалния живот на пострадалия и включват физическите и моралните страдания, предизвикани от действията на други лица. Не всяко увреждане обаче е релевантно (и съответно подлежащо на обезщетяване), а само онова, което се характеризира с продължителност и по-висока степен на интензивност. Настъпило като последица от отменения акт увреждане на ищеца не бе установено по делото.

Видно от представената по делото медицинска документация, заболяванията на ищеца са обусловили преценка за 100 % трайно намалена работоспособност. Доказа се обаче, че заболяванията на ищеца са от преди (свързани с упражняваната от ищеца професия) и биха могли да се обострят от всякакви неблагоприятни фактори.

Доколкото личността е траен и относително стабилен конструкт /сбор от черти и качества/ не би могъл да се направи извод за значимото им повлияване от ситуация, подобна на описаната в конкретното производство. Обикновено върху личността като такава влияние оказват силни, внезапни и необратими травматични преживявания, като каквото не може да се определи неотпускането на помощ за отопление и последиците от него. Липсват данни фрустрацията и стресът при ищеца да са вследствие от отказите за удовлетворяване на неговите екзистенциални нужди. В допълнение може да се изтъкне и това, че подобен отказ не е бил прецедент и не се е случвал за първи път при С..

Прилагайки правилото на чл. 154 от ГПК, че недоказаният факт е неосъществен факт, разпределящо неблагоприятните правни последици от носената в процеса доказателствена тежест, настоящият съдебен състав намира, че липсват доказателства за претърпени от ищеца значителни неимуществени вреди, включително оказали влияние на психологическото и здравословното му състояние (според твърденията му), извън рамките на обичайните притеснения за изхода на делото. В този смисъл, няма пряка причинна връзка между отменения акт и претендираната вреда, като не всяка отмяна на акт, води автоматично до причиняването на вреди, а същите следва да се докажат, нещо което не беше направено по настоящото дело.

Следва също така да се отбележи, че видно от приложените справки (л.39-45 от делото), които не са оспорени от страна ищеца, на същият ежемесечно са отпускани различни видове помощи, поради което независимо от отменения акт, това не е попречило да реализира правата си. В същото време, доколкото и самия ищец сочи, че води множество дела, срещу АСП, не може да се приеме, че разстройването, ако има въобще такова, е причинено именно от отменената заповед.

Предвид изложеното, съдът намира иска за неоснователен и недоказан, поради което същият следва да бъде отхвърлен изцяло.

Разноски от страна на ответника не се претендират, поради което и не се присъждат.

Предвид изложеното и на основание чл. 203 и сл. от АПК във връзка с чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ, Административен съд София-град, Второ отделение, 56-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ исковата молба на Л. К. С. против Агенцията за социално подпомагане за заплащане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 10 000 лева, произтичащи от отмяната на заповед № ЗСП/Д-С-КС/1806 от 16.09.2022 г. на директора на дирекция „Социално подпомагане“ - К. село с решение №1891/23.03.2023 г., постановено по адм.д. № 11617/2022 г. по описа на Административен съд София-град.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: